

סדר נזיקין | מסכת סנהדרין ל"ג ל"ט | שבת פרשת וארא | י"ט כ"ה טבת תשפ"ה (19-25 ינואר 2025)
Seder Nezikin | Masechet Sanhedrin 33-39 | Shabbat Parashat VaEra | 19-25 Tevet (January 19-25)

הלימוד להצלחת חיילי צה"ל, רפואת הפצועים והשבת כל אחינו לכיתם בכיטחון

This learning is dedicated to the success of IDF soldiers, the healing of the injured, and the safe return of all our brothers and sisters to their homes.

אחינו כל בית ישראל
הנתונים בצרה ובשביה
העומדים בין בים ובין ביבשה
המקום ירחם עליהם
ויוציאם מצרה לרוחה
ומאפלה לאורה
ומשעבוד לגאולה
השתא בעגלא ובזמן קריב
ונאמר אמן

*Our brethren, from among the entire Jewish People
who are in distress and captivity,
whether they be on the sea or dry land,
May God have mercy on them,
and bring them from distress to comfort,
and from darkness to light,
and from slavery to redemption,
now, swiftly, and soon.
And let us say: Amen.*

Daf 33: "A FATALLY WOUNDED ANIMAL"

דף ל"ג: "בהמה טרפה"

What is a "behayma tereifa"? The Torah commands us not to eat animals or poultry unless they have undergone *shechita* (proper ritual slaughter). To this dictate, the Torah adds: **an animal that fell prey to another animal – e.g., an animal wounded in the field by a wolf or lion that intended to devour it – remains forbidden to eat, even if it undergoes proper *shechita* afterward.**

Is an animal whose ear was damaged by a lion deemed "tereifa"? No! In *Masechet Chullin* we learn the various injuries that cause an animal to be considered "tereifa." For instance, if an animal has a small puncture in its lung, even if the hole is tiny, that animal is "tereifa", because **damage to any vital organ makes that animal tereifa.**

An animal becomes *tereifa* and forbidden for consumption not only if a predatory animal attacked it, but also, **if a knife or a needle damaged its lung in some other manner.**

מהי "בהמה טרפה"? התורה מצוה שלא לאכול בהמה או עוף שלא נשחטו כדיון. על כך מוסיפה התורה ואומרת כי בהמה ש"נטרפה", למשל בהמה שנפצעה בשדה מזאב או מאריה שרצו לטרוף אותה, לא תעזור לה שחיטה כדיון והיא אסורה באכילה.

האם בהמה שאריה פצע את אוזנה נהיית "טרפה"? התשובה היא לא. במסכת "חולין" לומדים את סוגי ה"טרפה", איזו בהמה נחשבת "טרפה". למשל, בהמה שיש לה חור בריאה, אפילו חור מזערי וקטן, הרי היא "טרפה", כי רק פגיעה באבר חיוני לחיי הבהמה מטריף אותה.

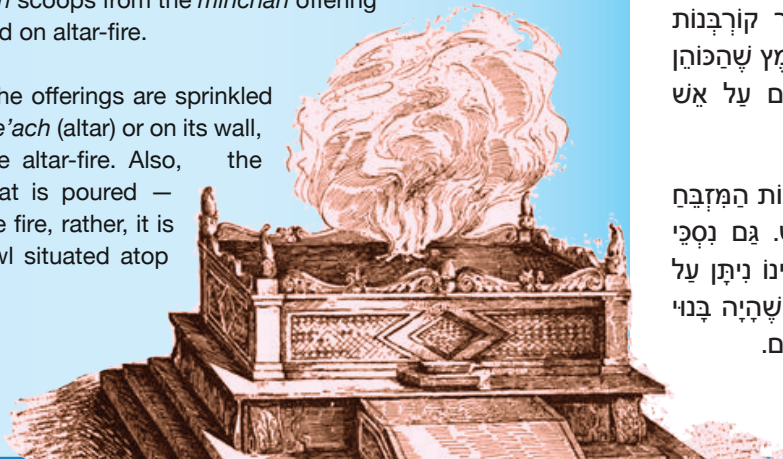
בהמה נהיית טרפה לא רק אם טרף אותה בעל-חיים טורף, אלא גם אם למשל נפצעה בריאה מסכין או ממוחט, הרי היא "טרפה" שאסורה באכילה.

Daf 34: LAWS OF SACRIFICE

דף ל"ד: דיני קורבנות

Masechet Zvachim deals primarily with the offering of sacrifices. In the *Mishnah* referred to on this *daf*, it states that **some things are fit for the altar-fire while other things are unfit for the altar-fire.** The entirety of the *korban olah* (burnt offering), and the sacrificial limbs of other types of animal offerings (*eimurim*), or the fistful of meal the *kohen* scoops from the *minchah* offering – all of these are sacrificed on altar-fire.

In contrast, the blood of the offerings are sprinkled on the corners of the *mizbe'ach* (altar) or on its wall, but is not placed into the altar-fire. Also, the portion of the offering that is poured – wine - is not placed on the fire, rather, it is poured into the silver bowl situated atop the *mizbe'ach*.

מסכת זבחים עוסקת בעיקר בדיני הקרבת קורבנות. במשנה המובאת בדף זה נאמר שיש דברים המוקרבים על המזבח בצורה של הקטרה על האש, ויש דברים שאינם מוקרבים על האש. בשר קורבן עולה והחלקים המוקרבים מיתר קורבנות בהמה (אימורים), למשל שלמים, וכן הקומץ שהכונה נוטל מקורבן מנחה - כל אלו מוקטרים על אש המזבח.

לעומת זאת, דם הקורבנות נזרק על קרנות המזבח או קיר המזבח, אך אינו ניתן על האש. גם נספי הקורבנות - היין שמביא בעל הקורבן אינו ניתן על האש, אלא היו שופכים אותו לתוך ספל שהיה בנוי על המזבח ומשם הוא היה מחלחל לתהום.

Daf 35: COMMANDMENT/RELIGIOUS OBLIGATION & TRANSGRESSION

דף ל"ה: מצוה ועברה

The Talmud discusses how one should act when fulfilling a *mitzvah* would involve committing an *aveirah* (sin). Bringing a *korban* (offering) is a *mitzvah*. However, bringing an offering on Shabbat would involve *chillul* (desecration) of Shabbat — since, among other issues, *shechita* (ritual slaughter) of a *korban* is a *melacha* (a type of labor forbidden on Shabbat). Is it permissible to perform *shechita* of a *korban* on Shabbat? The Torah teaches that *korbanot tzibbur* (communal sacrifices) are offered on Shabbat — like the *korban tamid* (the perpetual twice-daily sacrifice), *korbanot musaf* (additional offerings,) etc. However, individual, personal *korbanot* may not be offered on Shabbat.

Another example of a *mitzvah* involving an *aveirah* is the case of the *nazir* (ascetic/self-denying individual), who is prohibited from becoming *tamei* (ritually impure) through contact with a dead person. Yet, if he comes across a *meht mitzvah* (unattended corpse), a *nazir* is obligated to bury the body and thereby become *tamei*.

ישנן פעולות אחדות, שמצד אחד עשייתן היא מצוה אבל מצד שני עשייתן פרוכה גם בעברה. להקריב קורבן זו מצוה, אבל הקרבת קורבן בשבת פרוכה בחילול שבת, בין היתר מפני ששחיטת הקורבן היא מלאכה (נטילת נשמה). האם שוחטים קורבנות בשבת? התורה מורה שקורבנות קרבים בשבת, כגון קורבן התמיד, קורבנות מוסף, ועוד, אבל קורבן יחיד אינו קרב בשבת.

דוגמא נוספת: לנזיר אסור להיטמא למתים, אבל לצורך מצות קבורת מת מצוה - הותר לו להיטמא.

Daf 36: TORAH SAGES AND POLITICAL GREATNESS

דף ל"ו: תורה וגדולה

Some people excel in learning and become renowned *talmidei chachamim*, while others achieve political greatness in becoming royalty or serving as president. However, finding those who have acquired both of these accomplishments is rather rare. **On this daf, we learn that there were only three people who were both the greatest Torah sage as well as the temporal leader of their respective generation. The list includes Moshe Rabbeinu, Rabbi Yehudah HaNasi and Rav Ashi.**

King David, King Solomon and King Hezekiah were all the most learned men of their generation for a portion of their lives. However, since during part of their lives there were greater Torah scholars, they did not achieve the status enjoyed by *Moshe Rabbeinu, Rabbi Yehudah HaNasi and Rav Ashi*.

Moshe Rabbeinu taught Torah and wrote the *Torah she'bich'tav* (Written Law). *Rabbi Yehudah HaNasi* arranged and edited the *Mishnah*. *Rav Ashi* edited the *Talmud Bavli* (Babylonian Talmud).

היו רק שלושה אנשים שזכו גם להיות גדולי הדור וגם מנהיגי הדור, והם: משה רבנו, רבי יהודה הנשיא ורב אשי.

גם דוד המלך, שלמה המלך וחזקיהו המלך היו בחלק משנותיהם גדולי הדור, אך מאחר שבחלק מימי מליכותם היו גדולים מהם בתורה, לא מנו אותם, אלא את משה רבנו, רבי ורב אשי.

משה רבנו לימד את התורה והוא כתב את התורה שבכתב. רבי יהודה הנשיא סידר את המשנה. רב אש סידר את התלמוד הבבלי.

Torah She'bich'tav

Mishnah

Talmud

Daf 37: RABBI ZEIRA

דף ל"ז: רבי זירא

The Amora Rabbi Zeira was born in *Bavel* (Babylonia) into a family of *kohanim*. Sadly, Rabbi Zeira's mother and father both died when he was still a small boy. For many years, Rabbi Zeira mourned the fact his parents died so young, as he was denied the opportunity to fulfill the mitzvah of *Kibbud Av v'Em* (honoring your father and mother).

As a youth, Zeira, learned Torah with great diligence. He was known to always study attentively, rising to become one of the great Torah scholars of Israel. **Years later, Rabbi Zeira made aliyah to Eretz Yisrael, where he was ordained and granted his title of "Rabbi"**. For many years, Rabbi Zeira learned Torah in the city of Tiberias. He was rewarded with an extraordinarily long life and was known as an extremely righteous person.

רבי זירא, שהיה אחד האמוראים, נולד בארץ בבל למשפחה של כוהנים, אבל כשהיה רבי זירא ילד קטן, נפטרו אביו ואמו. תקופה ארוכה היה רבי זירא מצטער, שהוריו נפטרו כשהיה פה צעיר והוא לא זכה לכבד אותם ולקיים מצות כיבוד אב ואם.

הילד הקטן, זירא, למד בהתמדה רבה ושקד בעמל על לימוד התורה, עד שזכה להיות אחד מגדולי ישראל. לאחר שנים, עלה רבי זירא לארץ ישראל, בה הוסמך להוראה וכונה בתואר "רבי". במשך שנים רבות למד תורה בעיר טבריה, זכה לאריכות ימים מופלגת, והיה ידוע כצדיק מופלג.

Daf 38: CREATION OF THE FIRST MAN

דף ל"ח: בריאת אדם הראשון

The world was created in order for it to be inhabited by people. Initially, the first man was created, and afterwards, his children, and children's children multiplied and populated the entire world. **Why didn't God create many people, immediately, at the start?** The Talmud posits a range of possible reasons:

1. If several people had been created at the same time, **they might have become heretics/disbelievers**, and say, (Heaven forbid), that many Gods existed and each one of them created one person.
2. God wanted all the inhabitants of the world to originate from one person, in order to teach us to appreciate, as well as to take into account the life of each and every individual — since each person is the potential source of a multitude of descendants. Hence, *Chazal* stated: **One who saves a single individual in Israel it is as if s/he saved an entire world.**
3. Now, even though the entire world was born from a single set of people, there are still disputes between families. If each of the nations had been from a different father — i.e., if a number of people had been created at first, we would be witness to more harsh conflict and wars of much greater magnitude.

תחילה נברא אדם הראשון ואחר כך בניו ובניו שנתרבו ישובו את כל העולם.

מדוע לא ברא הקב"ה מיד בתחילה בני אדם רבים?

התלמוד מונה מספר סיבות אפשריות לכה:

א. אם היו נבראים כמה אנשים, הם היו עלולים לכפור ולומר שיש בשמים כמה אלוהים חלילה, וכל אחד מהם ברא איש אחד.

ב. הקב"ה רצה שמאדם אחד יצאו כל יושבי תבל, ללמדנו להעריך ולהחשיב את החיים של כל אדם ואדם, שהרי מכל אחד יכולים לצאת צאצאים רבים כל כך. ומכאן אמרו חז"ל: **כל המקיים נפש אחת מישראל כאלו קיים עולם מלא.**

ג. גם עתה שכל העמים נולדו מאדם אחד, יש בעולם מריבות בין משפחה למשפחה, ואם היו העמים נולדים כל אחד מאב אחר - אם היו נבראים מלכתחילה כמה בני אדם - היינו עדים למריבות ומלחמות גרועות בהרבה.

Daf 39: THE WOLF, THE FOX, AND THE CHEESE

Rabbi Meir was accustomed to explain *p'sukim* (Torah verses) and other matters using allegories featuring foxes. The fox is considered to be the smartest creature in the animal kingdom and makes regular appearances in fables.

Here is one of the “fox fables” told by *Chazal* that is mentioned in Rashi’s commentary: Once, people were in the habit of drawing water from wells. One method of drawing water was to attach two buckets to a long rope, with one tied to each end. The rope was then laid on a pulley hung above the well, which was used to lower one of the buckets into the well. The bucket that was lowered would fill with water. Then they would place a stone or something heavy into the second bucket and the bucket with the water thereby would be raised back up.

Once, there was a thirsty fox. He got into an empty bucket, lowered himself to the bottom of the well and drank. Unfortunately, he had no way to get back up! What did he do? Eventually, a wolf passed by. The fox pointed out the moon’s reflection in the well water and said to the wolf: There is tasty cheese in here. You come eat some too! The wolf immediately jumped into the empty bucket. Since the wolf weighed more than the fox, the bucket with the fox in it was pulled up, while the bucket with the wolf in it was pushed down.

This allegory comes to explain the pasuk: **“Tzaddik mi'tzara ne'che'latz, vayavo rasha tachtav”** (A righteous person will be removed from distress and an evil individual will take his place). Sometimes, the tragedy of a *rasha* (the wolf) provides the means of rescue for a *tzaddik* (the fox that is saved by the sinking of the wolf).

דף ל"ט: השועל, הזאב והגבינה

רבי מאיר היה מסביר פסוקים וענינים שונים באמצעות משלי שועלים; השועל נחשב לחכם שבחיות, והיו רגילים להשתמש בו למשלים.

אחד ממשלי שועלים שנתנו חז"ל מוזכר ברש"י: פעם נהגו לשאוב מים מן הבאר. קשרו שני דליים בשני קצוות של חבל. את החבל הניחו על גלגלת שהיתה מעל הבאר. שלשלו את אחד הדליים לבאר והוא התמלא מים, ואז הניחו אבן או משהו כבד בדלי השני, והדלי עם המים היה עולה.

פעם היה השועל צמא, הוא נכנס לדלי ריק, השתלשל לתחתית הבאר ושטה, אבל הוא לא יכול היה לעלות. מה עשה? זאב עבר במקום.

הראה לו השועל את הירח שהשתקף במי הבאר ואמר לו: "יש כאן גבינה טעימה, בוא אכול גם אתה". מיד קפץ הזאב אל הדלי הריק, ובגלל שהזאב שוקל יותר מהשועל, הדלי של השועל עלה למעלה והדלי של הזאב - למטה.

משל זה בא להסביר את הפסוק "צדיק מצרה נחלץ ויבוא רשע תחתיו", שלפעמים הצרה של הרשע (הזאב) היא ההצלה של הצדיק (השועל), שנושע בעקבות שקיעת הזאב.

D'VAR TORAH: PARASHAT VAERA

In the plague of frogs, it is written: "And the frog came up" (Exodus 8:2), and based on this, Rashi explained that there was one frog that the Egyptians would strike, and it would bring forth more and more frogs. They asked Rabbi Kanievsky ztz"l (the 'Steipler'): Why did the Egyptians continue striking the frog over and over if they saw that each blow only caused it to produce even more frogs? The Rabbi answered, saying that this is similar to a situation where one person argues with another, and the second responds in a way that provokes and irritates the first, which causes the first person to escalate and become even more enraged, further fueling the conflict. **A person's difficulty in restraining themselves in a moment of anger and dispute causes them to lose all rational behavior, even if their actions only worsen their own harm. Specifically, by holding one's tongue and exercising patience during an argument, one can achieve calm and foster harmony.**

דבר תורה: פרשת וארא

במכת הצפרדע כתוב: "ותעל הצפרדע", ועל פי זה באר רש"י שהיתה צפרדע אחת שהמצרים היו מכין אותה והיא היתה מוציאה עוד ועוד צפרדעים. שאלו על כך את הרב קניבסקי זצ"ל (יסט"פולער) - מדוע המשיכו המצרים להכות את הצפרדע עוד ועוד אם ראו שהיא רק מוסיפה להוציא להם עוד צפרדעים בכל הכאה? השיב הרב ואמר שדומה הדבר לאדם שרע עם חברו והשני משיב ומקניט אותו ובכך גורם לשני להוסיף ולהתרעם עוד ועוד, ולהגביר את אש המחלוקת כנגדו. הקשי של האדם להתאפק בשעת כעס ומריבה מוציאה אותו מכל התנהגות הגיונית אפילו אם הדבר מגביר בכך את הפגיעה בו עצמו. דוקא בלימת הפה והסבלנות בשעת מריבה היא הדבר שיוביל לרגיעה ולאחווה.